

Слово редактора

Феєрверки, гучний передзвін кристаливих келихів, радісні вигуки та привітання... Ці атрибути новорічної ночі вже встигли стати традиційними та незамінними. В голові кружляє стільки заповітних мрій, думок, бажань, і так хочеться, щоб всі вони здійснилися!!! Та часу залишається обмаль – годинник вже б'є дванадцятий раз. Ура!!! Сталося!!! Ми перейшли рубіж, двері відкриті і ми можемо сміливо заходити в домівку, яка на найближчі 365 днів стане рідною оселею під назвою "2005 рік".

Весь колектив газети "Євро" від щирого серця бажає кожному з вас, наших читачів, одержати від новорічного півника океан посмішок, море любові, ріки достатку та джерельце щастя. А здійснити всі ваші бажання допоможе щира молитва на Святвечір. Саме в переддень Різдва можна відчувати ні з чим незрівнянну ауру сімейного тепла, затишку та Божої благодаті. Можливо, саме тому зимові свята такі близькі і дорогі для кожного українця. Головне – ніколи не згубити і не втратити ту ниточку духовного зв'язку, яка поєднує усіх нас. Тож віри вам, надії та неземної любові!

Ольга Задорожна

Наталя Хапко: „Україна – не така, як про неї говорять...”

Завдяки нашому рідному Україно-Нідерландському факультету Наталя Хапко, студентка групи МЗЕДУН-31 побувала в Данії, де навчалася протягом першого семестру в Орхуській школі бізнесу. Яке воно навчання за кордоном?

Солодка, як мед казкова реальність чи, може, суворі будні на чужині? Отож запитую...

Розкажи про своє перше враження про Данію.

Коли я в перше приїхала в Данію, був сонячний день, хороший теплий ранок... Мені здалося, що вона чимось схожа на Україну. Взагалі, як мені розказували про Данію попередні студенти, що там були, то вона мала бути холодною, насиченою дощами, оскільки розташована в Скандинавії і таке інше. Але із свого власного досвіду я повинна визнати, що осінь була досить теплою. Мені важко спочатку було визначити своє перше враження, оскільки була не стільки зосереджена на своїх думках про Данію, а про те, як провести перші дні, як, можна сказати, вижити одному в

країні. Загалом, Данія мені сподобалась. Там відношення людей до іноземців абсолютно інше, ніж в Україні, нажаль. Люди дуже доброзичливі, ввічливі, завжди допоможуть, розкажуть все, що треба.

А чи відчула ти на собі так званий „cultural shock”?

Скажу чесно: „Ні!”. Але я дуже сумувала за домом.

Чи виникали проблеми з мовою(в Данії – датська)?

Спочатку мені було важко перейти одразу з української на англійську мову, був деякий бар'єр. Проте десь через місяць мені стало набагато легше розмовляти англійською. Проблема була така, що країна не є англійською, всі розмовляють на датській і, наприклад, їдеш в автобусі і не чуєш нічого, крім абсолютно чужої мови, якої навіть не розумієш. Це було морально важко!

Як ти зуміла пристосуватись до цього?

До чужої мови? На курси датської я не ходила, оскільки вважала, що чотири місяці є замало для вивчення мови. Намагалась побільше розмовляти по-англійськи. Перший місяць я не зустріла взагалі українців, тому цілий місяць перебуваючи в Данії, думала, що я – єдина студентка по обміну з України.

Розкажи про систему навчання в Данії.

Система навчання дуже відрізняється від української, перш за все тим, як студенти відносяться до навчання і навіть, як викладачі до нього відносяться. Шкала оцінювання також інша і складається із 13-ти балів. Мені подобалось вільне відвідування пар, ми мали вільний доступ до всієї інформації, пов'язаної з предметом. Така система дає заохочення до навчання.

Оскільки ти мала змогу порівняти, яка система навчання тобі більше подобається: наша чи західна?

Чесно кажучи, західна мені більше до снаги. Український студент звик, що його потрібно заставляти до навчання (поганими оцінками у разі не вивчення предмету і все решта). Це мені в українській системі подобалося, що заставляють вчитися.

Подобалось?!

Подобалось!

Яке ставлення Данії до України? Чи щось знають про Україну та, що про неї говорять?

Коли говорила, що я з України, переважно датчани та інші іноземці знали три слова, які асоціюються з Україною – це Чорнобиль, водка і корупція. А ще багато хто був взагалі незнайомий з Україною. Вони вважали що ми далі знаходимося в складі СРСР. А навіть один хлопець з Голландії спитав, чи це взагалі в Європі. Коли я сказала, що так, то він був дуже здивований.

А яка думка склалась про самих датчан?

Датчани взагалі не відчувають смаку в моді. Можливо, це моя особиста думка, проте, спілкуючись з іншими українськими студентами, дійшла до висновку: вони не вміють одягатися. А ще датчани дуже голосно говорять, не знаю чому, але це серйозно. Це те, що мені не сподобалось. Датчани – дуже розкомплексовані, чого не скажеш про українців.

Якщо не секрет, скільки коштує місяць прожиття в Данії?

Дуже дорого... Про сам місяць я не скажу конкретно, з врахуванням квартири, коштів на продукти, одяг та інших потреб, то було десь мінімально 700 Євро.

Чи намагалась ти влаштуватись на роботу?

Звичайно намагалась з самого першого дня мого перебування в Данії. Але були такі проблеми, як незнання мови – це найперше, що перешкоджало в пошуках. По-друге, незнання, як цю роботу знайти, через кого, через які канали, куди звертатись. По-третє, брак роботи як такої. Якщо не знаєш датської мови, то роботу там дуже важко знайти.

Розкажи, як ти відстоювала інтереси помаранчевої революції в Данії.

Це питання дуже хвилювало українців, які знаходились в Данії. Ми одразу відчули національний дух і патріотизм. Одразу ж на другий день, після того, як дізнались про фальсифікацію виборів в Україні, вся українська комунa вирішила влаштувати страйк на підтримку чесних виборів. Ми зібрались в центрі міста, перед будинком мерії, з оранжевими стрічками, прапорцями, плакатами на підтримку Ющенка, виголошували різні гасла, давали інтерв'ю засобам масової інформації. Після цього нас показували по телевізору Орхусі, Копенгагені. Хтось навіть казав, що на Euronews нас бачив.

Багато українців зібралося?

Українців було не дуже багато, але у нас була велика підтримка з боку росіян, поляків, грузинів, тобто всі слов'янські народи прийшли підтримати Україну в боротьбі проти корупції під час виборів.

І довго ви страйкували?

Страйк відбувався десь 2 години. Спочатку перебували біля мерії, потім пройшлись з прапорами центром міста, звичайно, щоб всі нас помітили і зрозуміли. Людям, які не знали, для чого це все робиться, пояснювали про Україну, про ту ситуацію, що склалася. Ми мали намір поїхати в Брюссель, де на наступний день повинен був відбутися страйк всіх українців, які перебувають в Євросоюзі, проте, нажалі, ця поїздка відмінилася.

Що запам'яталося найбільше за цих майже півроку перебування в Данії?

Напевно, найяскравіший момент... Ну, не знаю... Перш за все, мабуть, зустріч із студентами по обміну, нові знайомства з абсолютно різними, чужими людьми, з якими потім стали хорошими друзями. Одним із яскравих моментів був похід в Social Club кожної п'ятниці та суботи, де я зустрічала багато українців. Дискотека в п'ятницю – гарантований збір українців! Місце зустрічі змінити не можна!

Чого ти очікувала від цієї поїздки і чи виправдалися твої сподівання?

Перш за все, очікувала вдосконалення своєї мови. Сподівання виправдалися. Проте, якби це була англomовна країна, я б була набагато більше задоволена, оскільки чула б мову звідусіль і розмовляла б нею, а так мені доводилося розмовляти лише з студентами по обміну. Також сподівалася знайти багато друзів з інших країн, завести знайомства, переписуватися з ними всіма, взагалі побачити закордон, особливо Скандинавію.

Чи хотіла ти повертатися сюди? Чи залишилася б там, якби була можливість?

Скажу так, я залишилася б, якби вчилася там як full time student, якби в мене після цього був якийсь диплом чи сертифікат, що-небудь, що засвідчувало би моє перебування там та здачу екзаменів. Оскільки я була студенткою по обміну (звичайно моє перебування там було корисним), треба було оцінювати ситуацію реально, думати про те навчання, яке залишається тут. Тому вирішила повернутися, хоча можливість продовжити навчання, не сумніваюсь, була б, проте завжди треба вирішувати на користь чогось кращого.

Що б ти побажала студентам, які хочуть їхати на навчання закордон?

Хочу побажати їм бути сильними і не розгублюватись, яка б ситуація не виникла (а вони будуть, тому що це невід'ємна частина перебування закордоном), не втрачати наданого їм часу і використовувати його як найкраще, використовувати кожну можливість, яка випадає і взагалі достойно представляти Україну, будучи студентом закордоном, щоб в інших людей склалося враження, що Україна – не така, як про неї переважно знають іноземці!

Дякую.

Підготувала Марія Жилан

Нарешті Перемога!!

Нарешті перемога!... Хоча, іншого шляху у нас не було. Ми, Український народ, пережили відродження в дні т.з. Помаранчевої революції, ми були приреченими на нашу

перемогу і не інакше, перемогу правди над брехнею, перемогу добра над злом, перемогу над нашим страхом, який впродовж стількох років не давав нам вільно дихати на нашій українській землі. Інаугурація Ющенка стала свідченням цього і поставила крапку на оповіданні про нещасний український люд.

Нарешті ми відчули себе господарями у власній державі, і признаюсь вам - це прекрасне відчуття. Нарешті, я можу пишатися своїм народом, який все-таки виправдав надії наших предків. Результати пречудові: українці нарешті можуть перестати стидатися свого походження, своєї рідної мови. Україна і помаранчевий колір стали синонімами. У всьому світі чутно, що бути українцем і носити помаранчевий колір стало модно. Проте мода - мінлива, і ті з нас, котрі свідомо або й

підсвідомо женуться за модою, просто не відчувають справжнього духу нашої нації, але сподіваюся, що таких – меншість.

23 січня – славетний день, який буде записаний в історію України як день не тільки нашої перемоги, але й втілення її в життя. Я впевнена, що майже всі українці слідкували за цією величною подією і в душі відчували велику гордість за все існування нашої України, починаючи з самого її народження і закінчуючи мріями про наше майбутнє, які нарешті можуть стати реальністю.

Нехай хтось скаже, що мої слова наївні та запальні, а я скажу у відповідь - мої слова йдуть не тільки з середини моєї душі. Беручи участь у помаранчевій революції, революції єднання, кожен з нас взяв собі маленьку часточку душі нашого народу, отже, і мої слова, як і багатьох інших, ідуть з серединки душі та серця цілої української нації!!

Інавгурація - перемога демократії, і не тільки в Україні, але й в усьому світі. Багато чого вже зроблено на шляху до втілення мрій, але головне ще попереду – ми є творцями нашої історії і лише в руках кожного з нас лежить те, чи будуть гордитися нами майбутні покоління. Беззаперечно, нас чекає досить важкий шлях, але всі ми добре знаємо, що “разом нас багато – і нас не подолати”!!!!

Маленька порада до всіх українців – не бійтеся думати, не бійтеся говорити, не бійтеся правди, а бійтеся бути обманутими і зрадженими....

Ви, мабуть, помітили, що слово “нарешті” частенько повторюється в цій статті. Сподіваюсь, Ви пробачите мені цю маленьку тавтологію, адже я, як і багато українців, так давно хотіла сказати це слово і Нарешті Перемога!!!!!!!

Юлія Марчило

Вісточка з-за океану

Pryvit Vsim!!!

Після двох років, проведених далеко від дому, я все-таки повернувся в Толедо, Огайо. Досить дивно бути знову в США. Я знав, що все буде по-іншому, але таке враження, що багато речей я бачу вперше. Звичайно, це було чудово, знову побачити своїх рідних та друзів, але я не можу не думати про тих чудових людей, яких зустрів в Тернополі. Мені не вистачає всіх вас, і я згадую вас кожен день.

Після від'їзду з Тернополя, декілька тижнів я провів, підтримуючи “Помаранчеву Революцію” на вулицях Києва. Це було одним з найсильніших вражень в моєму житті, і я надзвичайно здивувався побачивши декого з вас там. Я ніколи не забуду тих днів. Вони заповіли Україні стати на стежку змін. Я дуже пишаюся тим, що був часточкою України, і це назавжди залишиться вагомим аспектом в моєму житті.

Дуже важко було їхати звідси, набагато важче, ніж я міг подумати. Лише раз я залишив Україну, подорожуючи Румунією, Болгарією, Туреччиною та Іспанією, перед

тим як повернутися додому, в мою рідну країну. Я повернувся в США якраз перед Різдвом і провів три тижні в горах, катаючись на лижах. The Rocky Mountains – дуже великі і красиві, але я скучив за дивними Карпатськими вершинами та селами. Добре знову бути в Толедо, але після того, як 2 роки я прожив самотійно, мені дивно, коли мама готує для мене. Я планую показати їй як готувати борщ та вареники, щоб зміг почуватися більш по-домашньому.

Кожного дня я розповідаю історії про моє життя в Україні. Я дуже щасливий, що пережив такі прекрасні враження з усіма вами. Дякую за вашу дружбу, я ніколи цього не забуду. З нетерпінням чекаю побачити вас знову в Америці, в Україні чи деінде.

Ya bazhau vam vsogo dobroho: shastyia, zdorovyya, lubovi, i druzhbu. Ne zabudte shcho vy zmozhete dosyagty vashix met...

Sincerely, Jeffrey Hartman

Філософія життя...

Життя інколи підкидає нам такі подарунки, на які навіть не знаєш, як реагувати: радіти, сумувати, плакати чи сміятися... Воно жорстоке, хоча, мабуть, дуже справедливе – воно дарує лише те, на що заслуговуєш, що можеш витримати і пережити. Настає певний момент, і починаєш розуміти, що все, що відбувається, має якусь невловиму, відому лише Долі мету.

Життя – складне, проте його можна навчитися розуміти... Як? Просто жити, йти вперед, і з кожним кроком все чіткіше і чіткіше бачити істину, в ім'я якої все відбувається. Лише оглядаючись назад можна оцінити, які стосунки панують між тобою і тим всеохоплюючим фатумом, який так настирливо ходить слідом. Вони можуть скластися як завгодно... Ви можете бути коханцями, палкими закоханими, одержимими одним, ворогами, приятелями, незнайомцями... Який сценарій обрати? Не запитуйте, кожен знайде відповідь в надрах своєї душі!

Інколи серце запитує в розуму: “Чому?”, проте відповіді так ніколи і не отримає...

Життя – іронічна штука! Своїми тонкими натяками і жартівливими витівками воно знущається, роблячи сильнішим та витривалішим. Воно сміється в обличчя, запалюючи вогник гніву в очах, породжує бажання боротьби з непереборною по своїй суті стихією і, врешті-решт, змінює погляди. Спочатку на душі робиться якось так сумно, сірі тенета депресії заповоняють всі думки... Хоча це природна реакція на “чужорідну субстанцію”, хай навіть нематеріальну, а духовно виплекану. Лише з часом розумієш, що це все на краще і ніколи не можна боятися відпустити те, за що так міцно тримаєшся.

Життя – мінливе, його швидка течія забирає з собою в плавання найрізноманітніших людей. Одним судилося пристати до затишного, вкритого золотим піском, берега, інші ж віддаються хвилям і продовжують плисти, шукаючи своє ідеальне місце призначення.

Навіть якщо помилитеся, рано чи пізно ілюзія зникне, і реальність постане у всій красі (чи нікчемності) перед судом для одного актора – для Вас. Мабуть, головне – прийняти вірне рішення...

І наостанок. Що б не сталося і як би там не було, але життя любить нас, воно плаче, коли бачить сльози на наших очах, воно боїться, коли відчуває, як проростає насіння страху в душі, воно радіє і сміється, коли щира посмішка щастя окрилює все наше єство. Любіть життя у відповідь!

Ольга Задорожна

Вісник старостату або як здати TOEFL

Як здати TOEFL?? – Це питання мучить не одного студента, який хоче поїхати закордон. Отож на основі власного досвіду спробую розповісти...

Перш за все, мета TOEFL (Test of English as a foreign Language) – оцінити знання англійської тих людей, для яких ця мова не є рідною. Багато англомовних університетів та інститутів при зарахуванні вимагають здачі тесту з відповідним результатом (здебільшого 220)

TOEFL включає такі секції як: Listening, Structure, Reading and Writing.

Listening визначає ваше вміння розуміти англійську. Добре, що на екрані разом з діалогами та розмовами появляються ще й фото чи картинки, змальовуючи дану ситуацію, тобто все можна собі гарно не тільки послухати, але й увявити. Погано те, що нічого записувати не дозволено, навіть, коли прослуховуєш досить довгий текст. А ще звук у навушниках може бути аж зовсім не стерео, тому доведеться по максимуму “ушки на макушке и слушайте внимательно!”. Ви матимете змогу змінювати volume, хоча відсутність шипіння при цьому не гарантована.

Наступна секція Structure визначає, як добре ви розбираєтесь у граматиці. Якщо гарно перед тестом проштудіювати зовсім “невелику” книжечку TOEFL Preparation, то думаю, що проблем із Structure у тебе не виникне. Хочу відзначити, що Listening і Structure є computer adaptive, тобто рівень складності питань підбирається комп’ютером, враховуючи те, як ви відповіли на попереднє питання (якщо відповіли на 1-ше легке, то далі будуть складніші, але їх буде менше і навпаки).

Після закінчення цього розділу переходимо до наступного – Reading, що визначає Вашу здатність прочитати та зрозуміти короткі тексти. Хочу відзначити, що тут перевага надається науковим, технічним, медичним та історичним текстам. Якщо в уривку багато незнайомих слів, спробуйте здогадатися їхнє значення по контексту, щоб зрозуміти сам зміст. А ще, лише в цій секції Ви можете знову повернутися до минулих запитань, на які вже дали відповіді раніше, і змінити їх в разі виявлення помилок.

Останній і, мабуть, найважливіший розділ тесту – Writing, де Вам потрібно буде за 30хв. Надрукувати essay на вказану тему. Твір повинен бути добре продуманим, структурованим, без граматичних, синтаксичних та пунктуаційних помилок. Вам дадуть листок паперу з

олівцем, на якому зможете зробити начерк свого майбутнього “шедевр”. Головне, не зациклюватися сильно на фразі “Чтоб словам было тесно, а мыслям – просторно”, а пам’ятайте, що на все про все є лише 30хв., і за цей час рукопис має бути вдало набраний на екрані монітора, та найголовніше – перевірений!! Звичайно Ви можете відмовитися від друкування на комп’ютері, попередивши, що надаєте перевагу hand written essay (хоча в цьому випадку результати тесту придуть десь на місяць пізніше). Ваш “шедевр” відсилають до координаційного центру в Нідерландах, де його будуть читати та оцінювати двоє спеціалістів.

Після закінчення тесту на екрані комп’ютера з’явиться possible range of your score, тобто від мінімальної кількості балів, що набрали за 3 перших секції до максимальних, враховуючи майбутні результати написання твору. Якщо досягнуті успіхи Вам аж ніяк не імпонують, не розчаруйтеся, адже можете одразу анулювати свій результат, і про нього ніхто не дізнається (хоча “пролетять в трубу” заплачені 130\$ за здачу). Підсумовуючи все вищесказане, картина TOEFL така:

Section	Time Limit	№ of Questions
Tutorials	No time limit	
Listening	40-60 minutes	30-50
Structure	15-20 minutes	20-25
Break	5 minutes	
Reading	70-90 minutes	44-55
Writing	30 minutes	1 topic

Хочу зазначити, навіть, якщо у Вас немає навичок працювати з комп’ютером, це не страшно! Адже перед тестуванням за допомогою Tutorials можете досхочу натренуватись, як відповідати на запитання, клікати мишкою, переходити до наступної секції і таке інше, при чому час на таке “навчання” не відраховується. Загалом на весь тест дається приблизно 4 год., хоча це все реально закінчити і за 2,5 год. (на моніторі є таймер). Проте, якщо Ви бачите, що не встигаєте, спробуйте хоча б вгадати правильну відповідь. Принаймні це краще, ніж взагалі не відповідати.

У центрі, де проводиться тестування, все дуже строго. Вас фотографують, звіряють документи, дають підписувати “спеціальну бумагу” про нерозголошення конфіденційності TOEFL. Доли Ви сідаєте за комп’ютер, попередньо віддавши всі “непотрібні” речі (включаючи ручку, блокнот, мобільник, калькулятор, пейджер і таке інше). Пам’ятайте, що екзамен старанно записується, отож не забувайте час від часу мило посміхатися, адже “Вас снимає скрытая камера” :-)

TOEFL можна здавати у Києві, Львові та Одесі, проте computer based TOEFL – лише у Києві.

Як Зареєструватись на здачу екзамену? Для цього потрібно мати пластикову картку Visa Master Card або American Express. Найпростіше та найдешевше буде зробити картку Visa Classic (коштує приблизно 30\$) у ПриватБанку та покласти на неї не 130\$ за TOEFL, а, скажимо, 135\$ (враховуючи, що банки стягують певну суму за перерахунок). Якщо ж не хочете робити картку, можете її просто в когось позичити. Головне – покласти на неї гроші. Найпростіший спосіб зареєструватися - через Інтернет, на сайті www.toefl.org, де знайдете детальнішу інформацію про TOEFL. Поспішайте, адже скоро, крім 4 існуючих секцій TOEFL хочуть запровадити ще й TOEFL Speaking.

Сподіваюся, що після всього вищесказаного, Ви вже остаточно вирішили здавати TOEFL. Пам'ятайте: “не такий страшний чорт, як його малюють!” Дарма, що деякі студенти п'ють тижнями заспокійливе перед здачею, інші ночами не сплять, сняться кошмари. Дарма, що заходиш у центр тестування, як перед електрошоком, а виходиш звідти, як зіжмаканий лимон, пройшовши ніби через соковижималку. І нехай дійсними результати TOEFL будуть всього 2 роки, я впевнена, що за цей час вони обов'язково стануть Вам у пригоді!

УДАЧІ!!!

Марія Жилан

ЯК ЗНАЙТИ СУПУТНИКА ЖИТТЯ ЗА 10 СПРОБ? **(Погляд від Нього)**

Багато хто у цьому житті не раз стикався з такою ситуацією, коли ти ідеш по вулиці, а навпроти тобі людина, яка заставляє забути про все на світі. Оразу виникає потреба у знайомстві з такою людиною, а пізніше і щось більше...

Наступні поради не дають гарантований 100% результат, але є досить корисними для прекрасної половини людства (хоча хто знає ☺)

1. Перш за все, Ти повинна любити себе, але так, щоб ця любов не переросла в самолюбство. Багато дівчат стежать за собою надто багато (не бачать нічого далі свого носа), що відлякує багатьох представників сильної статі. Але не усі хлопці бояться цього, правда в майбутньому вони про це шкодують, бо кохані почнуть ставитися до них, як до рабів (Тут ідеться про вже одружених людей: вона краситься біля дзеркала, а він готує їсти...)

2. Не використовуй дуже багато косметики, а коли ти подобаєшся собі, то не використовуй взагалі! Іноді штучний макіяж прикриває природну вроду, особливо у тих дівчат котрі не вміють з ним поводитись. Пам'ятай: якщо ти хочеш мати якісь серйозні стосунки з хлопцем твоєї мрії, переконайся що він бачив тебе без косметики.

3. Не будь замкнута і не будь занадто відкрита. Із замкнутими дівчатами дуже важко знайомитись. Є неписаний закон, що хлопці повинні підходити і знайомитися першими, але це діє не завжди, і тому імовірність того, що така дівчина вже завтра буде мати супутника життя дуже і дуже мала. Імовірність “відкритої” дівчини (в хорошому значенні цього слова) зустріти коханого значно більша, але хто дасть відповідь чи дійсно це ця людина! Не розказуйте про себе все в перший же день. Бо хто знає, чи завтра він до тебе привітається.

4. Якщо Ти дійсно хочеш тривалих стосунків, то іди хлопцеві назустріч. Тут ідеться про те, що не тільки Він

повинен проявляти жести уваги. Не тільки дівчата люблять, щоб їм телефонували чи дарували подарунки. Але усе це не повинно перевищувати норму (співвідношення 7:3 на користь представників сильнішої половини людства)

5. Під час знайомства (і не тільки) твої губи повинні бути зволожені, бо під час розмови, коли ти є спікером, твій співрозмовник, в більшості випадків, дивиться на твої уста. А коли вони сухі та потріскані, то це аж ніяк не дообавить „апетиту” потенційній жертві.

6. Приємний запах також є великою пасткою для багатьох. Так як і всі хижакі, так і хлопці біжать на приємний запах. Правда зимою, коли багато в кого нежить, це не діє.

7. Змінюйся кожен день. Тут мова іде не про характер, а про зовнішній вигляд. Так ти не перестанеш подобатися своєму судженому. І ніколи не запитуй про те, як Ти виглядаєш, нехай він сам скаже.

8. Перед знайомством знайди про нього якомога найбільше інформації, це вразить Його під час зустрічі безпосередньо і Він зацікавиться тобою.

9. Якщо Ти не можеш підійти перша, але гориш бажанням познайомитися, то є спосіб, що заставить Його зробити це першим. Коли Ти і Він будете знаходитись десь поблизу, дивись йому прямо у вічі. Він гляне у твої очі і відвернеться, ти продовжуй дивитися, Він знову впіймає твій погляд і відвернеться. Продовжуй це робити поки Він не підійде і не запитас у чому справи. А далі справа за Тобою... Якщо не підійшов - Він не твоє майбутнє, або у Нього нема часу, або ж Він одружений ☺

10. Якщо усі вищезгадані способи не допомогли, але Ти не можеш жити без Нього, і він дійсно того вартий, то оближи губи, бризни на себе духами, підійди до Нього і скажи все, що про нього думаєш, і не забудь спитати, що Він думає про Тебе. Як не як, а ми живемо тільки раз, і цей раз треба використати по повній програмі.

P.S.: не забувайте, що з незнайомцем це завжди робити легше, ніж зі своїм давнім другом.

БУТЕРБРОД

ПОДАРУЙ МЕНІ... **(Погляд від Неї)**

Стабільно, раз на тиждень, зазвичай суботнього ранку, я оглядаю свою кімнатку з диким жахом, бо треба “освежити помещение”, а воно, бодай би скисло, до неможу напхане пухнастими зайняками, слониками та іншою м'якою звіриною; шкатулочки, лялички, рамочки заповнили весь мій простір і вже почали впевнену експансію сусідніх кімнат. Викинути – рука не піднімається, воно ж бо все подарки, тому покірно мирюсь з їх присутністю, але намагаючись зарадити появі нових пилосбірників, перед кожним святом проводжу ненав'язливу виховну роботу з усіма потенційними дарувальниками, намагаючись втлумачити, що ці дрібнички вже вкрай не вписуються в мій інтер'єр, і вся моя родина знемагає від їх навали. Якщо ви думаєте, що це помагає, то ви – наївне дитя, бо тільки бамкне чергове свято, обов'язково, знаходиться ентузіаст, що попри слізні просьби волочить в мою хатку нову тварюку в подарунковій коробці.

Мабуть, важко переоцінити позитив такого явища як земне тяжіння, якби не воно вкупі з моїми руками-

ламаками, то кухню поневолили б кружки, тоже дуже розповсюджені презент, а щоб до 2010го року заповнити всі подаровані альбоми, мені треба керуватись принципом: ні дня без фотки!

А скоро день святого Валентина і так вже заведено, що всі, хоч якось закохані, в цей празник здибаються і виливають одне на одного свої емоції, підкріплюючи це дійство обміном матеріальними цінностями – подарками, і хоча, я людина вкрай непрактична і безмірно люблю весь цей милий непотріб, тим паче принесений в коханих руках, проте маю підозри, що ще один ведмедик, особливо габаритний, не знайде собі місця в моїй оселі... На відміну від тоненького, блискучого диска з творінням, скажімо, групи "System of a down" який я, безумовно, знайду де втулити...

Музика – це взагалі те, чим важко не вгодити, бо навіть, якщо ти абсолютно не орієнтуєшся в музичних вподобаннях свого "серденька" (задумайся - це лякає!), зайшовши в перший ліпший магазин - знайдеш відряду. Можна вхопити щось найяскравіше зі стенду "новинки" і дати собі спокій, чи взяти якусь збірку завжди актуальної класики (якщо "сонечку" не сподобається, то принаймні, хоч знатимеш, що вніс лепту культури в цю темну голову), зрештою, можна придбати річ, що імпонує особисто тобі - зразу після вручення попросиш послухати. Хоча, якщо ти людина розумна, то не будеш бездумно керуватися вищеподаним, а сядеш і пометикуючи згадаєш пластинки яких виконавців живуть на полиці в оселі "щастячка", або під яку музику воно найдужче гарцювало на останній дискотеці і все стане ясно і прозоро. Прийми до уваги застереження: пісеньки, які ми часто наспівуємо собі під ніс, нам не завжди подобаються, просто вони на слуху, так що не спантеличай себе усілякими "мусі-пусями".

Процес розмірковування може навести тебе на ряд інших корисних відкриттів та ідей. Наприклад, якщо тобі з'явилася нагода бачити книжечку в наймиліших руках, то цілком ймовірно, що то була не єдина література, яку "кошенятко" хотіло прочитати в своєму житті, а отже, є інші і треба шукати. На розкладках і в магазинах тобі представлять неслабенький вибір модної читанини, чого нема на блошиних ринках, проте моментами, саме там можна надбати пошарпані видання дореволюційних періодів як не з підписом самого автора, то принаймні з цікавими замітками на полях від руки попереднього власника. Але, зауваж, що не всі люблять старовину, радше навпаки, її прихильників не так вже і багато, тому цей ресурс варто використовувати з обережністю.

Та якщо тобі страшенно сподобалась ідея прикинутись Індіаною Джонсом і відшукати якийсь раритет, а "пупсик" не мліє від старого мотлоху – не варто хнюпитись, бо часом, щоб знайти шедевр молодії зірки, треба проявити такий героїзм та витримку, що останньому і не снилось. І ще, при виборі читива, не слід обмежуватись порадами люб'язного персоналу крамниць, пам'ятай для кого купуєш це творіння. Якщо, скажімо, твоя "птася" оперує термінами незрозумілого походження, як то "діаблеро" чи "пейот", посилається на якогось Хуана, думає про пошуки овець і життя перевертнів-лисиць, то якою б популярною не була пані Дашкова, боюсь не проїде...

До речей, котрих ніколи не буває забагато (особисте враження), відносяться також прикраси, бо навіть якщо ти не бачив(ла) ніяких цяцьок на тілі свого "промінчика", то це не значить, що такий презент буде йому неприємним. Між іншим, не думай, що на клаптику

шкіряного ремінця для зап'ястя ти сильно зекономиш, такі модні штучки мало поступаються в ціні, скажімо, срібним аналогам. Останні, до речі, попри очищаючі властивості можуть не прийматись тілом і викликати всякі сверблячки. Також, багато людей вважають золото брудним металом і не носять його принципово. Коротше, перед такими покупками варто проводити розвідницькі роботи, щоб не зазнати халепи, такшо наберися терпіння і починай випитувати причини неносіння, скажімо, гаманця чи перстеників, але знай міру, бо невгамовна настирливість може викликати неадекватну реакцію, а якщо у "золотця" були "пробели" в вихованні, то ще й втрапиш нарватися на ряд ненормативної лексики.

Далі ще кілька слів про обдуманий підхід до вибору даруночка. Скажімо, є люди які постійно щось записують, можливо нотатки – це данина професії, а може їм просто бракує пам'яті – не важливо; якщо об'єкт твоїх вподобань страждає схожим вар'ятством, то записник-подарок вроді не ахті, але буде високо оцінений. А навіщо столяру модняча ручка "Parker" – це для мене загадка? Якщо твоя "душа" постійно промокає під дощем, бо ліниться таскати парасолу, то подаруй лінійку зонт- трансформер, щоб зводився до мініатюри і всюди поміщався, або смішний дошовик, якщо "зіронька" пробує малювати, то напевно, зрадіє набору красок, а якщо з запалом опановує іспанську, то словник з ілюстраціями теж буде доречним. Коротше, подарунок має бути свідченням того, що ти знаєш або намагаєшся пізнати, зрозуміти і підтримати свого милого друга. І в принципі, якщо світло всіх цих прагнень спостерігається в твоїх очах, то яка кому різниця, що в пакету за спиною: - діставай свого ведмеда, я знайду для нього почесне місце...

Матроскіна

Як організувати вечірку?

Ото скільки разів кожен з нас був на різних дискотеках, вечірках,...., але ніхто не замислювався про те скільки часу і скільки людських жертв це потребує. Ну правда людських жертв поки не спостерігалось і надіємось на ближчих

10000 років спостерігатися не буде. Але мова не про те. В дійсності, щоб свято було вдале, потрібно насамперед бажання як організаторів, так і решти активного населення. В одних випадках є одне, але нема іншого, в інших - навпаки. Це і є найголовнішою проблемою студентства Євростудій. Ну, але цій проблемі передувє ряд інших: урагани, торнадо, смерчі, невдалі або запізнілі реклами, надзвичайно велике бажання студентів "долати граніт науки", матеріальні проблеми, або навіть таке, як проблема „батьки-діти”.

Припустимо, що цих всіх проблем нема, тобто активні люди є. Далі необхідно здібних організаторів з відповідно широким кругозором і величезною фантазією. Ну такої проблеми в нас, в Євростудіях, просто бути не може. Якщо хтось хоче посперечатися, то я впевнений, що така людина просто не була на жодній із вечірок, які проводились за участю нашого студентства.

Отож, маємо обидві сторони вечірки. Тепер потрібне місце... І знову виникає купа проблем. Одні хочуть тут, інші – там, а ще інші взагалі за межами людського сприйняття, де про таке слово як „таксі” навіть не чули. І тут організатори вперше повинні проявити свою

хвантазію, як три стада загнати до одної "конюшні". Завдання не з простих, але реальне. Скажу маленький секрет, тут треба багато(100±5%) наобіцяти про шоу-програму, про музику, ну і звичайно про те, що би могло зіграти кожну компанію... Правда обіцянку потім можна повністю не виконувати, але і не халтурити (!), основне щоб усі під час свята були щасливі і веселі. Усіх сумних старатися „зіграти”, але вміру їх же можливостей. Спогади про таку вечірку ще довгий час буде чути з уст студентів.

Так виглядає це усе зверху. Але є і внутрішні. Перш за все потрібно за тривалий час (2 тижні – як критичний мінімум) повідомити студентів про заплановане дійство. Тут повинно враховуватися їх бажання, а також наявність місця проведення (Статистика: найчастіше це були дискотівки в клубі „Космо”, хоча тенденція іде до зниження частоти його відвіданості. Останнім часом прогресує диско клуб „МАХІМ”). Якщо клуб ніхто не спонсорує, то його потрібно також замовляти задовго до вечірки, щоб не було ніяких казусів. До речі(!), про приміщення потрібно домовлятися виключно з менеджментом установи. Ні в якому разі не розмовляйте з обслуговуючим персоналом, бо буде біда!

Так, про приміщення на певний період забуваємо. Зараз треба в короткі строки зібрати плату за майбутні веселощі. Це також є одна з найбільших проблем в наших студентів.

Хоча останнім часом спостерігається плата за вечірку при самому вході у клуб. Тут правда є кілька „але” („але” – то не назва кільки), тут присутнє таке слово як „спонсор”, ну і звичайно попередньо зібрані кошти показують точну кількість бажаючих повеселитися + скільки потрібно посуду + ці кошти є гарантією плати за приміщення.

А як спонсора нема то все це буде важче... Але уявімо, що студенти готові здавати. Тут є свій неписаний закон: „Порахуй усі витрати і плюсни 30% від усієї суми”. У всю цю купу грошей треба розподілити на наступне: плата за оренду, купити шось попиту і поїсти, декорації і костюми, витрати на транспорт для доставки продуктів, призи (якщо будуть конкурси), ну і витрати на надзвичайні випадки (то коли ,наприклад, хтось побив посуду, тощо). А совість нехай не мучить, бо навіть якщо гроші і залишаться, то це може бути винагородою за вечірку, але правильніше було б купити на них якісь цінні призи.

Це лише базисна частина того, що дійсно потрібно, але в загальному це все. Як будуть якісь конкретніші запитання, то звертайтеся у редакцію.

P.S. Надіюсь на якусь вечірку від молодших курсів у найближчому майбутньому, особливо чекаю на день Св. Валентина!

Шеф-редактор – Ольга Задорожна
olha_zadorozhna@yahoo.com

Журналісти:

Богдана Християн	bkhrystiyany@yahoo.com
БУТЕРБРОД	yutisi@mail.ru
Ірина Стебельська	evelina@tr.ukrtel.net
Марія Жилан	mashuskaz@yahoo.com
Матроскіна	
Мона	z-999@yandex.ru
Таня Загребельна	
Юлія Марчило	yulusya@yahoo.com

Дизайн і верстка:

Михайло Дубінський	md@ceis.tane.edu.ua;
Юлія Марчило	yulusya@yahoo.com

Адреса редакції:

Офіс 27
Бульвар Шевченка 9.
46000 Тернопіль

Web:

<http://www.tane.edu.ua/unf>

БУТЕРБРОД

